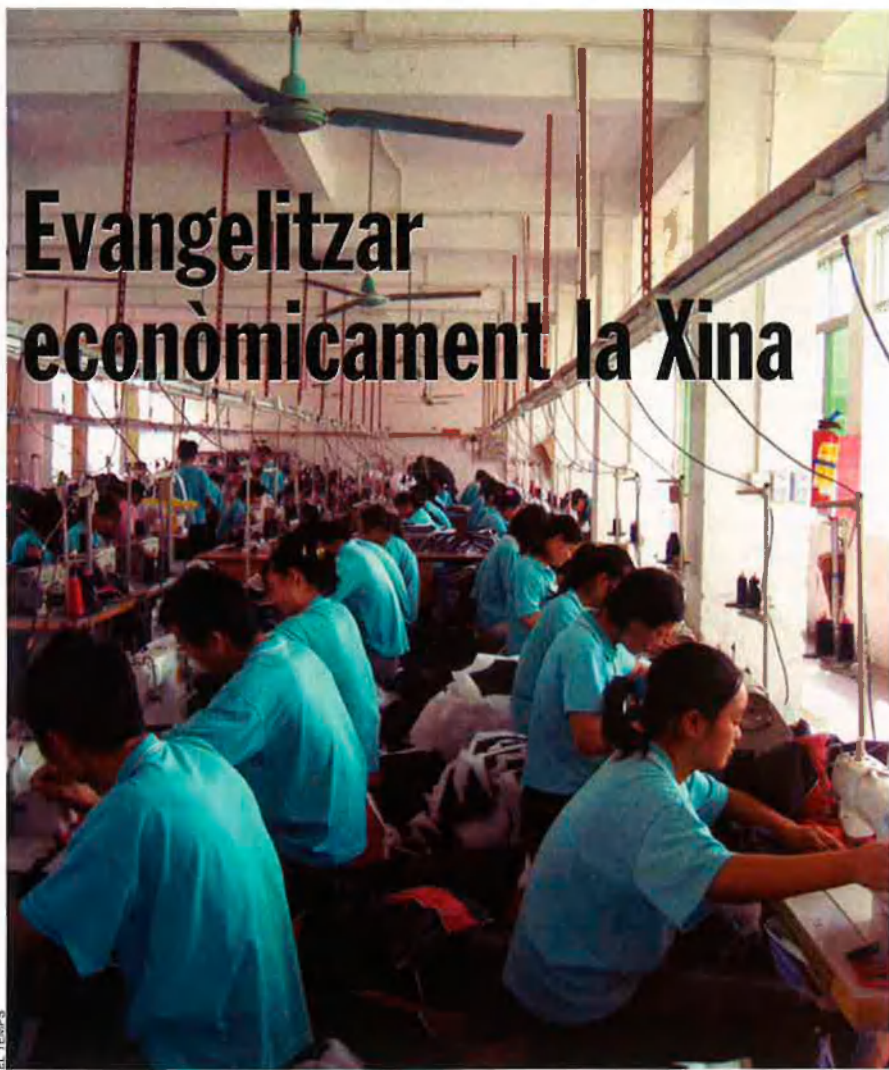

Evangelitzar econòmicament la Xina

La primera Cimera sobre el futur d'Europa, el passat mes de novembre posa sobre la taula les dificultats de les multinacionals occidentals instal·lades a la Xina per trobar bons gestors entre el seu personal asiàtic. Segons alguns càlculs, calen 75.000 ànimes per ocupar els alts càrrecs directius, cada dia més necessaris davant el creixement que experimenta l'economia xinesa.

Moltes empreses occidentals se'n van cada cop més decidides cap a la Xina a la recerca d'unes facilitats productives que els permetin ser molt més competitives. Però un cop instal·lades a l'escenari asiàtic ensopeguen amb un país que manté una singularitat política –el comunisme– i, a més, certament hi troben bons enginyers, però, malgrat tot, es fa infinitament més difícil trobar-hi bons gestors que sàpiguen menar amb diligència les

regnes dels seus negocis. Aquesta preocupació va sorgir en el transcurs de la primera Cimera sobre el futur d'Europa, organitzada pel Govern d'Andorra i l'Oficina per a la Innovació Empresarial del país pirinenc.

Es va citar l'exemple de Philips, multinacional que té destinats 20.000 treballadors al país asiàtic, però, tot i així, troba que l'escassetat de recursos humans per omplir els quadres directius és una situació habitual, segons van expli-

car representants d'aquesta companyia en un debat sobre els models de creixement de la Xina i l'Índia i el conflicte que representen per a Occident. "Bons enginyers hi són i els trobem, però de bons gestors no n'hi ha, la combinació d'aquests dos elements a la Xina no existeix", es lamentava un directiu de Philips, que va assegurar que la companyia ja ha començat a "evangelitzar" els treballadors autòctons que han mostrat interès per evitar que aquest fet es converteixi en un escull.

La necessitat de formar xinesos que, a banda de bons enginyers, siguin també capaços d'encarregar-se de les tasques de gestió, mira també de retallar la despesa de les empreses, que es dispara si han d'enviar-hi personal occidental, que cobra uns sous molt més elevats que els empleats autòctons. La Xina ha produït enginyers en quantitats industrials, però no els ha dotat dels coneixements de gestió adequats per mantenir el control dels negocis. Lucy Marcus, de Marcus Ventures Consulting, va manifestar que moltes escoles occidentals s'han beneficiat d'aquesta mancança i cada vegada són més els estudiants xinesos que vénen a Europa a instruir-se. Ja corren càlculs de llocs de treball en quadres directius pendents d'ocupar a la Xina que situen les vacants al voltant de les 75.000.

El gegant es desperta. El president de l'Economic Strategy Institute, el nord-americà Clyde V. Prestowitz, va apuntar que hi ha grans dubtes sobre els escenaris que produirà al món occidental l'impacte dels models econòmics de la Xina i l'Índia. "Napoleó ja havia anunciat que Àsia era un gran gegant dorment que, quan es despertés, faria tremolar el món, i és això el que està passant." Aquest expert considera que el que s'observa en els darrers 25 anys és el retorn a primera línia de dos països que "durant 6.000 anys havien tingut les economies més importants a nivell mundial, eren grans civilitzacions, líders a nivell tecnològic, i ara estan provocant un nou canvi de rumb en la història per recuperar l'estatus privilegiat que havien tingut abans".

Segons Prestowitz, les estratègies de creixement que han adoptat els dos països són diferents. D'una banda, la Xina juga al mateix joc que els tigres asiàtics: el 50% del PIB és inversió i s'aprofita

l'exportació com a agent de creixement. En canvi, l'Índia, tot i que la inversió representa la meitat, és a dir, el 25% de la riquesa del país, avança al mateix ritme que la Xina perquè es tracta d'inversions d'una gran eficàcia. L'expert nord-americà va alertar, però, de l'aïllament polític del sistema xinès i el que això representa per als empresaris occidentals. "A Washington i a Brussel·les una empresa és plena de persones importants que poden, fins i tot, fer esborranys de lleis. En canvi, a Pequín, les empreses no es poden comprometre a nivell polític perquè s'han de sotmetre a les lleis xineses."

L'exambaixador espanyol a la Xina, Eugeni Bregolat, que actualment és l'ambaixador a Andorra, va advertir durant la cimera andorrana sobre "l'obsessió" del país asiàtic pel que fa a la tecnologia. Bregolat, autor d'un assaig sobre el país asiàtic, va explicar que "la Xina va perdre la revolució industrial al segle XIX i no està disposada a deixar que ara li passi una cosa similar. Vol ser un país ric i representar un paper capital en el món". La capacitat d'innovació tecnològica de la Xina és destacable i, segons Bregolat, en el marc europeu, països com Espanya o Portugal "patiran molt" davant els reptes que planteja aquesta nova situació perquè no estan al nivell tecnològic de la Gran Bretanya o Alemanya.

L'obsessió tecnològica dels xinesos s'ha traduït en l'impuls d'una legislació pròpia pel que fa a la propietat intel·lectual i el registre de patents, mentre que,

Un gegant amb peus de fang

L'economia xinesa ja és la segona del món en termes de volum, i cada any creix gairebé el 10%, i el 2005 va rebre més de 72.000 milions de dòlars en inversions directes, i ja contribueix tant com els Estats Units a l'increment de la demanda mundial de petroli. La Xina ja és la primera exportadora mundial, per davant d'Alemanya. Però malgrat aquests bons indicadors, els experts coincideixen a advertir que el gegant xinès té peus de fang. D'entrada, el fort increment de les exportacions xineses és degut, en més del 90%, a les companyies foranes, mentre que les exportacions d'empreses autòctones romanen estancades des de l'any 2004. Entre els motius que expliquen aquesta paradoxa hi ha el fet que el país tracta molt millor els empresaris estrangers que no els propis, i a més, és lògic que l'oferta de mà d'obra barata atregui el capital estranger. Però també sorprèn l'avidesa de finançament estranger per part de les empreses xineses, tot i que tenen una elevada taxa d'estalvi nacional disponible. Prova d'aquest millor tracte als empresaris forans és que les companyies estrangeres gaudien d'uns drets de propietat que els xinesos no van adquirir fins quinze anys després.

En qualsevol cas, si bé la Xina menja el terreny als Estats Units en molts aspectes, encara és molt lluny de la Unió Europea. Europa és competitiva en els béns difícils d'imitar i intensius en capital, mentre que la Xina ho és en els intensius en mà d'obra i els béns de fàcil imitació. La UE ha trobat en la Xina un contendent comercial que creix en importància, però amb sensibles complementarietats. I les dades permeten concloure que el gruix de les relacions comercials se centra en els béns, ja que l'intercanvi de serveis té un abast menor. D'altra banda, els fluxos d'inversió directa estrangera encara no indiquen que s'hagi accelerat el procés de desindustrialització d'Europa.

Gemma Aguilera

en paral·lel, continua produint-se un fenomen de còpia d'idees occidentals pels asiàtics, segons van denunciar alguns experts: "El robatori d'idees per la Xina està a l'ordre del dia", va alertar Bregolat, a qui se li va afegir Lucy Marcus: "Volen tenir les patents tecnològiques

en regla perquè és el que ha contribuït a fer-los créixer econòmicament, ha estat realment la innovació el factor que els ha impulsat a posar-se les piles en la creació d'aquesta legislació específica."

Joan Antoni Guerrero Vall

Breus

La I-CSC estrena llaços amb el sindicalisme gallec de la CIG

Les federacions de Serveis de la Intersindical-CSC i la Confederació Intersindical Gallega (CIG) han arribat a un acord perquè els treballadors catalans que viuen a Galícia puguin integrar-se en la candidatura sindical de la CIG i els gallecs que són a Catalunya, a les llistes de la Intersindical-CSC. Més enllà dels processos electorals, la col·laboració s'estén a la lluita diària contra la precarietat laboral, que afecta especialment el sector dels serveis, amb subcontractacions, sinistralitat, jornades laborals excessivament llargues, etc. Els

vincles entre aquests dos sindicats nacionals es van començar a establir ara fa dos anys sota la premissa de la solidaritat entre treballadors i treballadores de diversos pobles com a eina clau per afrontar els reptes laborals d'un mercat globalitzat.

Campanya "desoladora" per als agricultors valencians

Coincidint amb el final d'any, la Unió de Llaureadors i Ramaders – COAG ha fet balanç de la campanya 2006. Els resultats no poden ser més "desoladors", segons el sindicat: el sector ha registrat pèrdues de 270 milions d'euros en els tres sectors principals de l'agricultura valenciana, és a dir, cítrics, raïm i fruita seca. La Unió de Llaureadors estima, a més, que en els últims quinze anys s'han perdut 144.000 hectàrees de cultiu al País Valencià i que entre el 1999 i el 2003 s'han abandonat més de 73.000 titulars d'explotacions.